

НИКАНОР ПАРРА УСОЙНИЦА

Превод от испански: Александър Муратов, Атанас Далчев, 1968

chitanka.info

Години дълги бях обречен жена презряна да обичам,
да страдам зарад нея, гаври и унижения да понасям,
да работя със дни и нощи, за да я храня и обличам,
да правя глупости и грешки, да правя даже
престъпления,

при светлината на луната да върша също дребни
кражби

и да подправям документи, за да не се изложя само
пред нейните очи чаровни.

Във часове на сговор двама обичахме да ходим в
парка

и да се снимаме, когато кормуваме моторна лодка
или отивахме на дансинг,
където се въртяхме лудо в неукротим и страстен

танец

до утринните часове.

Години дълги бях затворник на прелестта на таз
изгора,

която в моята кантора пред мен показваше се гола
и се извиваше безсрамно във пози невъобразими,
душата моя за да включи напълно в орбитата своя,
най-вече с цел да ми отнеме дори последната

стотинка.

Тя бе ми забранила строго да виждам своето
семейство.

Приятелите ми отпъди с безсъвестните си
памфлети,

с които пълнеше редовно усойницата своя вестник.

До лудост влюбена във мене, не даваше ми миг
почивка,

като ме караше припряно по устните да я целувам
и незабавно да отвързвам на глупавите ѝ въпроси,
едни от тях за наш'та вечност и за живота ни

отвъден,

с които будеше в духа ми съмнения и смут плачевен,

пищене тягостно в ушите, повдигания, дълъг шемет
и знаеше да ги използва с присъщия и ум практичен,
за да се облече тогава лукаво, без да губи време,
и службата ми да напусне, оставила ме с нос
оклюмал.

Това жестоко нещо трая, кажи-речи го, пет години.
Сегиз-тогиз щастливи двама живеехме във кръгла
стая,

която плащахме поравно в квартал до гробищата
близо.

(Бе нужно нощем да прекъснем нередко своя меден
месец,

със плъховете да се борим — през дупки и пролуки
влезли.)

А носеше усойницата тефтерче мъничко за сметки,
де вписваше и таз стотинка, измолена от мен
назаем;

не можех с четката ѝ зъбна — подарък мой — да се
измия,

и обвиняваше ме люто, че младостта ѝ съм погубил:
със пламнал поглед ме зовеше да се явя пред съдията
и да платя в срок минимален дълга, защото тез
стотинки

потребни ѝ били да може да свърши своите науки.

Принуден бях да си изляза и да живея с милостиня,

да спя по пейките градински,

където полицаи често намираха ме да умирам

със първите листа на есента.

Туй състояние на нещата не продължи за моя
радост:

веднъж, когато на площада застанах бях съвсем
случайно

пред камара^[1] фотографична,

закриха ми очите мигом едни прекрасни женски
длани

и глас един, от мен обичан, ме питаше гальовно кой
е.

Ти, мойта обич си — веднага отвърнах ѝ аз най-спокойно,

Мой ангеле — ми рече нервно, —

сега отново позволи ми във коленете ти да седна!

Тогаз можях да се досетя, че е дошла по плувки само.

Бе паметна и кратка среща, макар изпълнена със дръзги:

„Купих си хубава парцела,
от кланицата недалече,
там мисля да направя нещо
високо като пирамида,
в която ний ще доживеем
последните си дни щастливо.
Завърших моите науки,
добих права на адвокатка,
днес разполагам с доста капитал;
ще почнем двамата, добави,
една изгодна търговия,
далече от света коварен
ще построим гнездото свое.“

„Стига глупости, отвърнах,
на твоите планове не вярвам,
мисли, че щом ѝ падне случай,
жена ми, истинската, може
да ни остави мигом
във най-ужасна немотия.
Пораснаха децата вече,
отдавна времето измина,
безкрайно изтощен се чувствам,
поне за миг ми дай почивка;
донес ми мъничко вода, жена,
и намери ми нещо да похапна,
от немощ и от глад умирам аз,
не мога повече да работя за тебе,

всичко свърши между нас.“

[1] [камара — камера — Б.р. ↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.